

Шутовський Сергій Миколайович,

Один із героїв нашого часу Шутовський Сергій Миколайович, народився 19 листопада 1977 року в місті Сокаль.

Ще зовсім маленьким Сергій з батьками переїхали до Монголії, де батько, Микола Федорович, служив. Там вони прожили п'ять років. Мама Сергія – Ольга Михайлівна розповідає, що хлопчик зростав добрим та чемним, грався з іншими дітками і ніколи їх не ображав. Тому, коли через чотири роки, у Сергія народився брат – Сашко, він залюбки допомагав батькам з ним.

На той час, коли хлопцю довелось йти до школи родина переїхала у місто Енгельс, що в росії. Там він і пішов у школу та провчився три роки.

Згодом, у 1986 році, сім'я Шутовських переїхала в Україну на постійне місце проживання. Тут Сергій навчався в Жвирківській школі. Після школи навчався в училищі, а згодом пішов до війська.

Мама Героя згадує ті часи так: « То були важкі роки, коли Україна тільки здобула незалежність, а дідівщина ще процвітала. Почався поділ на «західників» та «бандерівців». Служба в Сергійка не була легкою, але він відслужив та повернувся додому».

Після цього Сергій почав їздити на заробітки, аби заробити грошей, адже у нього вже була сім'я. Герой безмежно любив свою дружину та донечку – Анастасію.

Коли в 2014-му році ворог напав на Україну Сергій встав на захист держави. В цей період він втратив брата Антона, який був йому ще другом. Він важко переніс цю втрату, оскільки особисто супроводжував брата в останню путь.. Важко переживав і втрати побратимів. Сергій рік прослужив в АТО, після чого повернувся додому, до сім'ї.

Почав працювати на меблевій фабриці. Зі спогадів мами, про те яким був Сергій у повсякденному житті: « Сергійко був добрим сином, чоловіком, татом.

Коли провинився, то йому було достатньо сказати «ну-мам»- і я йому все пробачала. Він дуже шанував нас, як батьків, ніколи не підвищував голосу на нас , і намагався не вживати лайливих слів».

Коли розпочалось повномасштабне вторгнення росії в Україну - Сергій відразу пішов до військомату.

Його відправили на схід країни, де він служив старшим майстром відділення технічного обслуговування бронетанкової техніки взводу технічного забезпечення першого десантно – штурмового батальйону військової частини А- 0281.

За весь час служби приїжджав додому лише два рази. Вперше, коли захворів його батько, а вдруге, коли батько помер.

Серце героя України перестало битися 9 жовтня 2023 року у важкому бою під Кліщіївкою, що у Донецькій області.

Перед останнім боєм Сергій зателефонував мамі та сказав, що 5-6 днів з ним не буде зв'язку, аби ніхто не хвилювався. Також казав, що усіх любить, проте був стривожений, наче відчував щось лихе. На шостий день після цього прийшла страшна звістка з фронту – Сергій загинув. Загинув за наше майбутнє, за майбутнє України.

Поховали героя в селі Забужжя, біля батька.

Вічна слава Сергію та всім Героям, які віддали своє життя за нас!